

gaar ligesaa stort et Risikobeløb, som der gaar til, da maa dertil svares, at dette langt fra forholder sig saa. I en lang Arrække vil der være Forøgelse, indtil Balance indtræder. Jeg skønner ikke rettere, end at det absolut er uretfærdigt, og det er saa meget mere urigtigt at begaa denne Uretfærdighed, som Formaålet med Loven, alle Arbejdernes Sikring, kan naas ved at paalægge enhver Arbejdsgiver sit Ansvar, Ansvar for sine Arbejdere indenfor denne Begrænsning. Man kan jo tænke sig, at den ene Arbejdsgiver sørger omhyggeligt for gode Lokaler, gode Maskiner, alle Forebyggelsesregler efter Industriens Udvikling, forstandige Arbejdere, for at undgaa enhver Ulykke, medens en anden sløser hen med det, det kniber med Penge, han er nu en Gang kommen i en Glendrian, som han ikke kan komme ud af. Her er nu to Sæt Arbejdsgivere, som have højt forskellige Vilkaar. Den ene gaar indtil ligefrem Skædesløshed med Sagen, medens den anden viser den største Samvittighedsfuldhed; men dem stiller Ministeren sammen og siger, at de skulle sørge for hinanden indbyrdes. Jeg kan ikke skønne rettere, end at deri ligger en positiv Uretfærdighed, hvortil jeg paa ingen Maade vil være med til at give min Stemme, og det er mig ubegribeligt, at det Princip er kommet herind i begge Ting uden at blive stoppet. Jeg kender ikke nogen som helst tilsvarende Lovgivning, hvor man har ovovet at sige til en Borger: Vi paalægge Dig en ny Byrde, som Du maaste aldrig har drømt om, aldrig har troet Dig forplattet til, den paalægge vi Dig; men vi paalægge Dig den ikke blot paa dit eget Omraade, overfor dine egne Arbejdere, men ogsaa lige overfor den mest forsømmelige, skædesløse og ligegyldige Arbejdsgiver, som Du ellers intet har at gøre med, men som blot er din Konkurrent. Nu siger det ærede Medlem fra Krø: Vi ere nøbde til at begaa denne Uretfærdighed, saa ere vi sikre paa, at Arbejderne saa deres. Dette forekommer mig dog forbavsende. Det er mig aldeles ubegribeligt, at det for at opnaa et saadant almindeligt Formaal skulde være nødvendigt at forfordale de enkelte. Det er ikke nødvendigt. Efter vort Forslag bleve ikke blot disse Arbejdere sikrede i enkelte Tilfælde, men alle Arbejdere ved alle Ulykkestilfælde ere sikrede, de skulle efter § 2 Nr. 1 og 2 sikres. Skulde man under Lovens Anvendelse være i Tvivl om, hvor vidt man altid er sikker paa at faa Regres, som man har til Arbejdsgiverne i det enkelte Tilfælde, saa kan man jo forlange Sikkerhedsstillelse af Arbejdsgiveren for Fortrin-

gen forud, og ellers kan man jo gribe ind med sin Ret; men, mine Herrer, jeg tror ikke, at vi behøve at benytte saadanne Midler; thi naar vi give de Beløb, der her er Tale om, Fortrinsret ligesom Statskatter fremfor al anden Prioritetsgæld, og Arbejdstraadet sørger for at faa Loven prompte opfyldt, saa er der ikke Tvivl om, at enhver Arbejdsgiver vil sørge for i Tide ved Livsforsikring at faa sig hjettet; ellers, naar der indtræffer Ulykke, kan 14 Dage derefter hans Forretning komme under Administration. Men, som sagt, vil man have større Betrængelse, kan man indføre den Betingelse, at Arbejdsgiveren skal have Livsforikring eller stille Kaution. Det er altsaa ikke noget, der i fjerneste Maade bearunder den Uretfærdighed, at putte alle Arbejdsgivere sammen i een Gryde. De Herrer kunne finde de Ulykker, som det paaliggende Arbejdsgiverne at sørge for, de ere foreløbig nævnte i 5 Punkter i § 2 under Nr. 1. Ulykker, som skyldes bestemte Aarsager til Vandb og til Vandb; men jeg vil sige, at dette udelukker ikke, mine Herrer, hvis de kunne finde Arbejdsgivere, om hvem de med Rette kunne føle og forstaa, at de maa tage selvstændigt Ansvar for de og de Ulykker, saa kunne de udvide denne Paragraf, om de ville fra a til ø, uden at det i mindste Maade forhindrer det System, hvorpaa denne Lov er bygget, uden at forandre en Tøddel i Lovens Princip; men det kan jo blive Genstand for nærmere Overvejelse. Jeg kommer saa til alle de øvrige Ulykkestilfælde, som ramme de samme Personer udenfor Arbejdsgivernes Kredb, og der siger jeg: Kunne de ikke finde bestemte Arbejdsgivere, som man med Rette kan paalægge Forsørgelsen, saa er det ikke en vilkaarlig Fordeling i Kredb; men saa er det Samfundet, de have at henvende sig til for Fuldbringelse af de almindelige humane Krav; de kunne ikke finde andet, som er retfærdigt, og der kunne de retfærdigt lægge Byrden. Formaålet er, at hde Arbejderen en Begunstigelse, at stifte for ham nye Retstrav, men vi kunne ikke gøre dette ved at forurette den enkelte Borger, vi kunne ikke paalægge en eneste Arbejdsgiver nogen uberettiget Byrde; naar vi ikke enes om, at det er en retfærdig Byrde at paalægge ham, maa vi gaa til Samfundet, vi have ingen anden Vej at gaa. — Jeg skal endvidere med Henhyn til Regeringsforlagets § 2 Nr. 2 henlede Opmærksomheden paa § 28. Jeg har allerede berørt den, men for at de Herrer kunne se, hvilken snild Paragraf Regeringsforlagets § 28 er, beder jeg Dem lægge Mærke til, at de Arbejdere, der arbejde paa egen Haand i de Næringsveje og Virksomheder,